In gesprek met mijn moeder

Verhalende gedichtenbundel, *deel 3*

Manola Francinette Sint Jago

Ter nagedachtenis aan Rosalinda Sint Jago-Faarup
(05 oktober 1930 - 25 maart 1967)

De Wensvogel

In gesprek met mijn moeder, verhalende gedichtenbundel, *deel 3*
Copyright ©2022 Manola Francinette Sint Jago, Amsterdam
(www.manolasintjago.nl)

Redactie en vormgeving: De Wensvogel, Amsterdam
Drukwerk: Ipskamp, Enschede

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van fotokopie, microfilm of welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de schrijfster/illustratrice.

Inhoud

Voorwoord	5
Inleiding	7
Een moederloze dag	9
Wachtend op een Kerstwonder	10
Goed en kwaad	13
Op zoek naar mijn moeder	14
Moeder is er maar één	17
Fijne moederdag	18
Waarom Mama?	21
Dood is dood	22
Op Aruba	25
Mijn favoriete plek	26
Ik moet	29
Ik heb het moeilijk	30
De begraafplaats van mijn moeder	33
Niemand weet wat de dood werkelijk is	34
Niets is weinig	37
Kerst	38
Als mijn moeder er was geweest	41
Was je maar hier	42
Mijn spreekbeurt	45
In gesprek met mijn moeder	46
Ik snap er niets van	49
Ik geloof niet meer	50
Sprookjes en fabels	53
Denken aan de toekomst	54
De dag dat je wegvloog	57
Nawoord	58

Voorwoord

Toen Manola en ik elkaar voor het eerst ontmoetten, via een wederzijdse vriendin die dacht dat wij misschien wel een klik zouden kunnen hebben, was die klik er bij onze eerste ontmoeting wat mij betreft direct.
Het voelde goed alsof we elkaar al langer kenden, het voelde vooral vertrouwd.

Wat we gemeen hebben is onze visuele beperking, want ik ben blind en Manola is zeer slechtziend. Ook hebben we allebei een Niet Aangeboren Hersenletsel (NAH). Ik merkte al heel snel dat Manola en ik verschillen qua het hebben van een moeder, mijn moeder leeft nog en heeft een belangrijke rol in mijn leven. Manola heeft haar moeder nooit gekend en mist haar enorm. En nog een groot verschil is het feit dat ik moeder ben van drie dochters en Manola geen moeder is.

Ondanks deze grote verschillen is onze vriendschap wat mij betreft waardevol. Ik ben haar zusje en zij is mijn zus en het voelt zo ontzettend fijn. Helaas hebben we door de coronapandemie elkaar niet kunnen zien. Dat is erg jammer, maar dat gaan we zeker inhalen. Wel hadden we veel contact via de mail. Je bent een prachtig mens en je maakt ontzettend mooie dingen en blijf dat alsjeblieft vooral doen.

Je vriendin/zusje Sweedy M. Dalloesingh-Kensmil

Moeder Mimie als 19-jarige, Manola als 5- en 19-jarige.

Inleiding

Lieve mensen,

Mijn naam is Manola Francinette Sint Jago, geboren en getogen op het zonnige, tropische eilandje Aruba. Op jonge leeftijd ben ik naar Nederland gekomen, vanwege een ernstige aandoening die inmiddels chronisch is geworden. Het tekenen, schilderen en schrijven hebben me altijd op de been gehouden.

Het bundelen van deze gedichten over en voor mijn moeder voelt als het uiteindelijk sluiten van een boek. Ik heb aanvaard dat ik haar nooit heb mogen zien, haar nooit heb mogen spreken, haar nooit heb mogen aanraken en haar misschien ook nooit meer zal zien. Ik ben haar dankbaar dat ze mij het leven heeft gegeven en dat ik met vallen en opstaan op deze wereld heb mogen leven en nog steeds mag leven.

Lieve Mimie, elke keer als ik een gedicht schreef over jou, leek het of ik even in gesprek was met jou en het voelde fijn, het voelde goed.
Het gemis van jou ging en gaat als een rode draad in mijn leven, maar nu heb ik het een plek gegeven en nu kan ik verder. Het leven gaat door en het blijft leeg zonder jou, maar toch moet ik verder.

Ik hou van je Mimie.

Een moederloze dag

.....

Ik zit hier onder een boom.
Ik voel me licht in mijn hoofd,
een beetje sloom.
Ik kijk omhoog het voelt kaal.
Het voelt als droog.

Ik kijk naar de grond.
Vol verbazing en met open mond.
Zie ik een korte lont.
Het zat in mijn hoofd in een klont.
Maar nu in mijn hand is het stront.

Zomaar een gedachte.
Zomaar een dag in mijn moederloze leven.
Zomaar dingen zien, voelen en zeggen.
Nietsbetekenend. Nietszeggend.
Zomaar een moederloze en zinloze dag.
Een dag zonder een lach, saai en traag.
Een moederloze dag.

Wachtend op een Kerstwonder

De hele straat is versierd.
Overal hangt kerstverlichting, binnenshuis,
maar ook in en rondom de tuin.

Thuis hangen de kerstbomen vol met kunstwerkjes,
allemaal gemaakt door mij.
De kerst vind ik net als ieder kind mooi.
Maar het voelt toch anders bij mij.
Het voelt altijd zo kaal en leeg.

Met z'n allen aan tafel zitten is er niet meer bij.
Iedereen gaat zijn eigen gang en loopt elkaar straal voorbij.
Ik zit vaak bij de kerstboom te wachten op iets,
misschien een wonder, een kerstwonder.

Dat je mij opeens verrast.
Op mijn schouders tikt en me in je armen neemt.
Ja lieve meid, deze kerst ben ik voor even bij jou.

